

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 103. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118471072/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Minna

kan være, men Tiden gør dog Alting lidt kønt, hvad der blot ligger lidt tilbage i den, — det er altid en Trøst: én Gang bliver det kønt, naar man ser tilbage derpaa.

— Ja, De har Ret. Og denne Tid, denne Dag — maaske vil man en Gang finde den næsten smertelig skøn, og kun bebrejde sig, at man ikke i Øjeblikket satte nok Pris derpaa, og dog vilde det egentlig være uretfærdigt, i alt Fald for mit Vedkommende.

Minna bøjede Hovedet dybere ned og lagde de nye Stene ned i Lommetørklædet til det øvrige Fund.

— Som Barn sværmede jeg for den Slags klare Stene, jeg havde en Mængde af dem og bildte mig ind, at jeg var en Prinsesse, og det var mine Ædelstene. Den lille Amalie, sagde jeg, at jeg vilde give dem til? hun var saamænd i Stand til at blive fornærmet paa mig, og hendes taabelige Fader kunde godt falde paa at give hende ægte Ædelstene for at raade Bod derpaa.

— Det maa ikke være nogen let Opgave, De har, som Lærerinde for saadanne forkælede Børn . . . De selv har nok faaet en fornuftigere Opdragelse.

— Ære den, hvem Ære bør, sagde hun lidt bittert og rystede det nedfaldne Haar bort fra

Øjnene. Fornuften, -- den var nok ikke synderlig med i Spillet.

-- Deres Hjem var meget tarveligt?

-- Havde det blot været tarveligt, men det var uhyggeligt og glædeløst. Midlerne var ganske vist ikke store, men det var dog ikke deri det laa altsammen. Vil De tænke Dem, jeg var fjorten Aar, før jeg nogensinde havde været saa meget som ude i Loschwitz. Naturligvis kom vi af og til op paa Terrassen. Den store Fest før mig og min Broder var, naar Fader tog os med ud til Plauen, hvor han undertiden drak sit Øl; den Gang var der ikke alle de Fabrikker, der var saa yndigt i den lille Dal ved Weisseritz, og vi jublede over at kunne klatre om paa Klipperne; dér var det ogsaa, at jeg fandt saadanne smukke Kiselstene som disse her. Om Aftenen tog han ogsaa undertiden Moder med hen paa en Ølstue; det var en Rest fra deres Ægteskabs første Tid, da hun hver Aften havde ledsaget ham. Og hvis De nu, naar De kommer ind til Byen, gaar hen i „Zur Katze“ i Slotsgade, saadan ved otte Tiden, saa kan De dér, i den inderste Stue, se en gammel Kone, der efter Sigende ligner mig lidt, sidde dér med sin Seidel Øl, og dersom hun har en Veninde med sig, vil hun vistnok tilsidst udbrede sig sentimentalt